

21/6: Tri ân người làm báo - tôn vinh người gieo hạt chính pháp

ISSN: 2734-9195 07:15 21/06/2025

Những người làm báo chí Phật giáo, những người viết trong im lặng, viết không vì danh, mà vì muốn làm nhẹ một nỗi khổ, gợi mở một con đường, gieo một hạt mầm tỉnh thức.

Tác giả: **Ngọc Thắng**

Bác Hồ - vị lãnh tụ vĩ đại của dân tộc Việt Nam đã từng nói *“Báo chí là một mặt trận, cây bút, trang giấy là vũ khí sắc bén của người chiến sĩ trên mặt trận ấy.”* (Hồ Chí Minh - Toàn tập, tập 12, NXB Chính trị Quốc gia, 2011, tr. 562)

Ngày 21/6 hàng năm là ngày Báo chí Cách mạng Việt Nam, là một khúc nguyện lành cho những ai đã và đang đi trên con đường của sự thật - của công lý - của phụng sự và dẫn thân vì hạnh phúc của nhân dân.

Kinh Tăng Chi Bộ dạy: *“Tri ân và báo ân là hạnh của bậc thánh.”*

Ngày 21/6 là dịp để chúng ta không chỉ gọi tên nghề báo, tri ân người làm báo, mà còn thăm gọi tên những người đã chọn cầm bút như một hành trình tỉnh thức - những người làm báo và làm báo chí Phật giáo đang ngày đêm thực hành báo chí bằng lòng biết ơn, trách nhiệm và từ tâm.

1. Làm báo: một nghề, một nghiệp, một con đường

Làm báo là một nghề. Nhưng với những người có tâm, đó còn là một nghiệp lớn, bởi từng câu chữ viết ra đều để lại dấu vết trong lòng người đọc, và trong chính lương tâm người viết.

Giữa thời đại thật-giả lẫn lộn, viết không khó, giữ được sự thật mới khó. Một dòng tin có thể xoay chuyển dư luận, một cái tit có thể nâng đỡ hay hạ bệ một con người. Chính vì thế, nghề báo đòi hỏi không chỉ kỹ năng, mà cả bản lĩnh và đạo đức.

Phật giáo gọi đó là Chính kiến-Chính ngữ-Chính nghiệp. Người viết cần thấy rõ đâu là sự thật, biết nói đúng lúc, đúng cách, và giữ tâm ngay thẳng, không vì lợi danh mà đánh mất mình. Viết báo cũng là một cách hành đạo nếu người viết đặt con chữ dưới ánh sáng của trí tuệ và từ bi.

Ảnh sưu tầm.

Tri ân người viết giữa đời - người tu giữa chữ

Từ thuở báo chí còn là tờ truyền đơn viết tay trong phong trào cách mạng, cho đến thời đại số hóa hôm nay, người làm báo vẫn luôn mang trong mình một sứ mệnh không đổi: đưa sự thật đến với nhân dân - gìn giữ lẽ phải giữa nhiễu nhương. Họ không chỉ là “người đưa tin”, mà là những chiến sĩ trên mặt trận tư tưởng, như lời Bác Hồ từng khẳng định.

Có những con đường không in dấu chân trên cát mà khắc sâu trong ký ức một dân tộc, ngã xuống giữa chiến trường àm không kịp để lại tên. Có những ngòi bút không viết bằng mực mà viết bằng hơi thở chính khí và trái tim đầy nhiệt huyết. Có người viết giữa bom đạn. Có người viết giữa những vùng lũ lụt, bệnh dịch, hay nơi rẻo cao heo hút. Họ đi không phải để nổi tiếng, mà để kịp trao đi một mảnh sự thật cho đời. Mỗi con chữ họ để lại không chỉ là tin tức, mà là hơi ấm của niềm tin, là nhịp đập của thời đại, là ánh lửa giữ hồn dân tộc trong những tháng năm bão giông.

Họ là những người viết bằng lửa trách nhiệm và bằng ánh sáng lương tri. Là người đi giữa muôn vàn áp lực mà vẫn không quên giữ thẳng cây bút. Là người lặng thầm tạo ra truyền thông tử tế giữa một thế giới đầy tiếng ồn. Họ chính là những người giữ lửa niềm tin, trong từng bản tin, từng bài phỏng vấn, từng bức

ảnh biết nói.

Tri ân họ không chỉ bằng bằng khen hay danh hiệu mà bằng chính sự tỉnh thức của chúng ta mỗi lần lướt qua một bài báo chân thành, một bản tin tử tế, một câu - một chữ có tâm. Họ không chỉ làm nghề, mà đang giữ đạo làm người giữa thời cuộc luôn biến động.

Và trong dòng chảy lặng lẽ ấy còn có một nhánh nhỏ khiêm nhường, một mạch ngầm kiên cường bền bỉ: những người làm báo chí Phật giáo. Họ không tranh đua ồn ào, không chạy theo hào quang, chỉ lặng lẽ viết như một cách hành thiền, biên tập như một hình thức quán chiếu, đưa tin như một pháp môn tỉnh thức.

Có người là cư sĩ sau bàn phím, có người là vị sư già cặm cụi với từng bản thảo, có người là giọng đọc dịu dàng trong video Phật pháp mỗi sáng trên mạng xã hội. Họ sống như cánh sen trôi giữa đời, không màu mè mà thơm ngát, không phô trương mà sáng rực rỡ từ bên trong, đang giữ gìn một mặt trận đặc biệt: mặt trận tỉnh thức-từ bi-chuyển hóa khổ đau bằng giáo lý đạo Phật.

Họ là những tăng, ni viết báo giữa thời khóa tu học, là cư sĩ, biên tập viên âm thầm sau cánh gà, là những nhà nghiên cứu, kỹ thuật viên, người quay phim, dựng hình, đọc lời bình... Mỗi người một công đoạn, nhưng cùng chung một chí nguyện: gieo chính pháp vào lòng người qua từng lời giảng, từng khung hình.

Thiền sư Thích Nhất Hạnh từng nói: *“Viết một câu cũng là gieo một hạt giống vào tâm thức người đọc. Viết trong chánh niệm là gieo một mầm tỉnh thức.”* Với họ, mỗi bản tin không chỉ phản ánh hiện tượng Phật giáo, mà còn là một cách để tưới tắm lòng người giữa đời sống xao động.

Có người đã gắn bó 20 năm với chuyên mục Phật sự chưa từng lên hình, chưa từng ký tên. Có vị sư vào trại giam thuyết giảng cho phạm nhân, nơi lời pháp trở thành liệu pháp chữa lành và hồi hướng. Có những tăng, ni trẻ sản xuất video ngắn trên TikTok, đưa giáo lý từ bi đến gần hơn với giới trẻ qua ngôn ngữ thời đại.

Họ không tìm kiếm danh hiệu, không chờ đến lễ tôn vinh. Bởi chính sự im lặng phụng sự đã là hạnh nguyện. Và trong ngày 21/6 khi cả nước gọi tên những người làm báo thì cũng là lúc chúng ta cần cúi đầu tri ân những người *“viết giữa đời – tu giữa chữ”* ấy. Họ đang làm báo không chỉ bằng nghề, mà bằng đạo. Không chỉ giảng giải lý thuyết suông, mà đang thắp sáng con đường đi tới tỉnh thức của hiểu và thương.

Ảnh sưu tầm.

Giữ đạo đức báo chí - giữ chính khí con người

Trong Phật giáo, giới thứ tư là không nói dối, không nói lời chia rẽ, không nói thô ác, không nói phù phiếm không chỉ là nguyên tắc ứng xử bằng lời nói, mà còn là nền tảng của chính ngữ và trách nhiệm truyền thông. Đó cũng là cốt lõi đạo đức cho bất kỳ ai cầm bút giữa thời đại ngồn ngộn thông tin.

Người làm báo dù ở vị trí nào cũng cần bước đi với giới-định-tuệ. Có giới để không vượt qua ranh giới của lương tâm. Có định để giữ vững mình trước cám dỗ quyền lực và dư luận. Có tuệ để phân biệt được đâu là sự thật cần soi sáng, đâu là ảo ảnh cần buông bỏ.

Giữa dòng xoáy truyền thông hiện đại, khi tin giả, câu view, nội dung độc hại có thể sinh lợi nhanh chóng, chính đạo đức là thứ định vị lương tri của người viết. Viết không chỉ đúng mà cần viết có tâm. Phản ánh không chỉ chính xác mà còn có tình. Người làm báo đang góp phần định hình ý thức xã hội, gieo mầm tư tưởng, điều đó cần được thực hiện trong tinh thức.

Với báo chí Phật giáo, thử thách còn lớn hơn. Bởi không chỉ phản ánh sự thật, mà còn phải gìn giữ sự lành, sự thiện, và sự thức tỉnh. Viết một dòng cũng là tạo nghiệp thiện hay nghiệp bất thiện. Hãy viết bằng chính niệm và từ bi, hãy để nghiệp ấy là nghiệp hộ trì chính pháp, nâng đỡ con người đi tới giác ngộ và giải thoát khỏi luân hồi ngay trong kiếp đang hiện diện.

Giữ đạo đức nghề báo không phải là lý tưởng xa vời, mà là hành trì hàng ngày của người viết có tâm và có trí. Khi ngòi bút biết cúi đầu trước sự thật, thì lý tưởng người làm báo mới đủ sức đứng thẳng giữa đời.

Lời kết

Ngày 21/6 là một lời nhắc nhở về lòng biết ơn, về chính khí, và về hạnh nguyện của người cầm bút. Đó là ngày để đất nước, người dân tri ân những nhà báo đã sống và viết vì chân lý, vì con người, vì ánh sáng của sự thật. Những con người đã chọn chữ nghĩa làm khí giới, chọn thông tin làm nhịp cầu nối liền những bờ vực hiểu lầm, tổn thương, và vô minh.

Và trong dòng người ấy, xin đừng quên những người làm báo chí Phật giáo, những người viết trong im lặng, viết không vì danh, mà vì muốn làm nhẹ một nỗi khổ, gợi mở một con đường, gieo một hạt mầm tỉnh thức. Họ viết để gìn giữ một nền đạo đức sống động, nơi chính pháp không chỉ ở trên bục giảng, mà đi vào đời, qua từng bản tin, từng bài viết, từng hình ảnh dung dị trên mạng xã hội.

Tri ân tất cả những ai đã và đang làm báo như một con đường hành đạo!

Tác giả: **Ngọc Thắng**